

Arrest

nr. 317 049 van 21 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Leon Spilliaertstraat 7
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor verzoekster en van attaché F. VAN DIJCK, verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Congolese nationaliteit te hebben.

Tussen 2011 en 2017 heeft verzoekster meermaals België bezocht in het kader van een visum type C.

Op 25 september 2017 diende verzoekster een aanvraag 9ter in. Deze aanvraag werd goedgekeurd, waarop verzoekster in het bezit werd gesteld van een A-kaart, geldig tot 16 mei 2019.

Op 18 april 2019 werd beslist de A-kaart niet te verlengen. Tegen deze beslissing ging verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 268 497 van 22 februari 2022 werd de beslissing vernietigd door de Raad.

Op 27 maart 2023 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 3 oktober 2023 werd een nieuwe beslissing tot weigering van verlenging van de A-kaart genomen. Er kon ter zitting niet aangetoond worden dat deze beslissing rechtmatig aan verzoekster is ter kennis gebracht.

Op 5 april 2024 werd de voormelde aanvraag van 27 maart 2023 onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2023 werd ingediend door :

(...) ((...))

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Isiro op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij verschillende malen in het bezit gesteld werd van een visum type C, met name op 20.06.2011, op 14.06.2013, op 27.05.2014 en op 09.08.2016. Zij kwam op 28.08.2016 naar België, met een toegelaten verblijf tot 25.11.2016. Deze aankomstverklaring werd verlengd op 21.11.2016 tot 25.02.2017. Volgens een politiecontrole zou betrokkene dan op 14.01.2017 teruggekeerd zijn naar haar land van herkomst. Op 25.09.2017 dient betrokkene een aanvraag 9ter in. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 04.05.2018 en betrokkene wordt op 05.06.2018 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 16.05.2019. Echter, op 18.04.2019 wordt beslist door de bevoegde dienst om deze A-kaart niet meer te verlengen. Deze beslissing wordt echter door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 22.02.2022. Een nieuwe beslissing tot weigering van verlenging van de A-kaart wordt genomen op 03.10.2023.

Betrokkene beroept zich op een lopende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen haar negatieve beslissing inzake haar aanvraag 9ter. Echter, de RVV vernietigde de oorspronkelijke beslissing 9ter op 22.02.2022. Een nieuwe weigeringsbeslissing werd genomen op 03.10.2023. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene hiertegen beroep indiende. Volledigheidshalve merken we op dat dergelijke beroepsprocedures geen opschortende werking hebben en uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg staan.

Het feit dat haar zus (samen met haar kinderen) legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij er helemaal alleen voor zou staan in het land van herkomst, daar zowel haar ouders als haar echtgenoot overleden zouden zijn. Echter, het gaat hier over een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 43 jaar in Congo en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er helemaal alleen voor zou staan bij een terugkeer niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek en de lamentabele gezondheidszorgen in haar land van haar herkomst als buitengewone omstandigheid. Zij meent dat een terugkeer een schending zou vormen van artikel 3 EVRM gezien haar medische problematiek. Betrokkene verwijst in dit kader naar een aantal algemene verslagen en rapporten (met name: EASO medCOI report uit 2021, een verslag van de Wereld Gezondheidsorganisatie uit 2022 en een verslag van dokters zonder grenzen). Verzoekster beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk hierdoor geraakt zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij op basis van de hier ingeroepen medische problematiek reeds een aanvraag 9ter indiende, op basis waarvan zij op 05.06.2018 in het bezit gesteld van een A-kaart, die echter niet meer verlengd werd bij beslissing dd. 03.10.2023. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader tevens naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien merken we op dat het administratief dossier geen nieuwe medische attesten meer bevat na de negatieve beslissing 9ter op 03.10.2023. Betrokkene kan, indien gewenst, de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om haar tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor isolatie en mensonterende omstandigheden indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor isolatie en mensonterende omstandigheden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op haar relatie met een Belgische onderdaan. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient

te beroepen op de geijkte procedure van artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Bovendien stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van een oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Mevrouw woont niet samen met haar partner en legt slechts één verklaring (opgesteld door haar partner) voor. Dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een hechte en duurzame partnerrelatie. Het administratief dossier bevat wel, op datum van 06.02.2024, een bewijs van ontvangst benodigde documenten aangifte huwelijk.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zij al jarenlang zou inwonen bij haar zus en diens kinderen en zij er deel uitmaakt van een waarachtig gezins- en familieleven. Zij zou mee zorg dragen voor de minderjarige kinderen en de nodige mantelzorg verschaffen. De kinderen zouden haar als 'mammie' beschouwen. Haar terugkeer zou het belang van de minderjarige familieleden schaden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar samenleven met haar zus en diens kinderen evenals op haar partnerrelatie. Wat haar zus betreft, merken we allereerst op dat betrokkene de verwantschap niet aantoonde. Het louter voorleggen van een verklaring en de verblijfskaart van haar zus, is ruim onvoldoende te kunnen spreken van verwantschap. Betrokkene beroept zich op haar mantelzorg voor de kinderen van haar 'zus' maar ze legt geen enkel medisch stuk voor waaruit blijkt dat deze kinderen mantelzorg nodig hebben. Haar loutere bewering dat zij mee zorg draagt voor de kinderen toont niet aan dat er sprake is van wederzijdse afhankelijkheid. Het loutere gegeven dat betrokkene meehelpt in de zorg voor de kinderen maakt niet dat haar hulp binnen het gezin onontbeerlijk is zonder dewelke het gezin niet normaal zou kunnen functioneren. Bovendien zijn de voornaamste zorgfiguren voor de kinderen hun ouders. Het loutere gegeven dat zij meehelpt in het gezin maakt niet dat zij een dermate betekenisvolle rol speelt in het leven van deze kinderen dat zij als moederfiguur zou fungeren. De ouders zijn de voornaamste zorgfiguren voor deze kinderen, die bovendien reeds 14 en 16 jaar oud zijn. Uit niets blijkt dat de ouders niet in staat zijn om de zorg te dragen voor de kinderen. Er blijkt dan ook niet dat het welzijn van deze kinderen geschonden zou worden door het gegeven dat betrokkene dient terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen. Wat haar partnerrelatie betreft, merken we op dat betrokkene geen gezinscel vormt met haar partner noch stukken voorlegt die duiden op het bestaan van een stabiele en duurzame partnerrelatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt (van haar 'zus' en haar partner). Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier (betrokkene kende slechts een beperkte periode van legaal verblijf), is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Congo uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet

als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al geruime tijd in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt evenals een attest van niet steunverlening door het OCMW, een attest dat zij in het bezit is van een medische kaart van het OCMW en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Op 5 april 2024 legde de gemachtigde verzoekster ook het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoekster ook een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 316 497.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 iunctio artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“4.1.1.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid voorts de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Daarbij is het de overheid ook niet toegestaan om op een kennelijk onredelijke wijze, dan wel onevenredig, te handelen.

In elk geval mag verweerster ook niet overgaan tot een onaanvaardbare belemmering van de rechten die kunnen worden ontleend aan art. 8 EVRM.

Bovenstaande principes dienen voorts verder in beschouwing te worden genomen in het licht van de toepasselijke rechtsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen en evenmin mogen deze gelijkgesteld worden met omstandigheden die het absoluut onmogelijk zouden maken de aanvraag elders in te dienen.

Bij de beoordeling dient dan ook in alle redelijkheid te worden gewerkt. Met name of de aangevoerde omstandigheden ‘aanvaardbaar’ zijn om te stellen dat het niet redelijkerwijze van de vreemdeling kan worden verwacht dat hij enkel en alleen maar om een aanvraag in te dienen zich naar het buitenland dient te verplaatsen.

Indien bij de beoordeling daarvan de slinger al te stringent wordt gehanteerd, kan tot de conclusie worden gekomen dat de overheid niet in alle redelijkheid tot de beslissing is gekomen.

Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat desondanks de discretionaire bevoegdheid, dit geenszins zou inhouden dat verweerster niet gehouden zou zijn een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag te doen. Elke aanvraag dient individueel, op grond van concrete elementen, te worden beoordeeld in het licht van onder meer de verdragsbepalingen zoals art. 8 en 3 EVRM (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6).

Hieruit blijkt dat volgens het Grondwettelijk Hof in het kader van een ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de gemachtigde inderdaad daar dan ook rekening mee moet houden.

In concreto heeft verzoekster erop gewezen dat zij verschillende keren legaal werd toegelaten tot het grondgebied in functie van haar zus.

Dat zij echter bij haar laatste aankomst in zeer levensbedreigende toestand verkeerde.

Dat zij evenzeer legaal een ontvankelijke 9ter verkreeg.

Dat deze echter op gegeven ogenblik niet werd verlengd en daartegen een beroep hangende was waarbij de vernietiging van de weigering tot verlenging werd uitgesproken.

Dat in navolging daarvan volgens verweerster verzoekster in bezit zou zijn gesteld van een nieuwe weigering tot verlenging en daartegen geen beroep aantekende zodat zij geen medische elementen zou vermogen in te roepen in de 9bis Vw. aanvraag.

Dat verzoekster hier intussen over werd bevraagd en dat zij formeel is, dat zij weliswaar ontboden werd bij de gemeente doch de kwestieuze beslissing zelf niet te zien kreeg en er niet van in kennis werd gesteld.

Volgens verzoekster werd door de gemeente zelf ondertekend met ‘weigering ondertekening’ doch verzoekster verkreeg gewoonweg de beslissing niet te zien dus kon zij ook niet tekenen. De beslissing werd achter de balie gehouden volgens verzoekster.

Omwille van deze reden was zij dan ook de mening toebedeeld dat zij geen instructie kon geven dan wel zelf niet in de mogelijkheid was om zelf persoonlijk beroep aan te tekenen bij ontbreken van instructie gezien zij geen correcte kennisname had.

Verzoekster maakt hieromtrent dan ook alle voorbehoud gezien zij altijd punctueel heeft gehandeld.

In alle geval, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat het wel degelijk zo is dat actuele medische gegevens nog steeds in rekening mogen worden gebracht bij de beoordeling van alle 6 individuele

omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om enkel maar voor een aanvraag naar het buitenland te gaan (zie verder onder).

Dat verweerster dan ook niet zonder tegenstrijdig te zijn kon oordelen dat een verwantschapsband met haar zus en de kinderen van de zus onvoldoende zou zijn aangetoond nu uit de voorgaanden en het administratief dossier blijkt dat zij visa verkreeg in functie van de familieleden en ook steeds bij hen heeft verbleven in haar lange periodes van afwisselend legaal verblijf hier.

Dat daarenboven het afdoende gekend diende te zijn gelet op de historiek aan adressen waartoe verweerster toegang heeft en deze blijken uit het dossier, dat er hoe dan ook een feitelijk gezinsleven is.

Het is zelfs niet vereist dat een feitelijk gezinsleven enkel maar zou moeten slaan op bloedverwanten (wat hier evident en hoe dan ook wel degelijk zo is).

Verweerster betwist voorts niet dat verzoekster hier wel degelijk dagdagelijks inwoont alsook inderdaad ook een partner intussen heeft.

Dit kan ook moeilijk betwist worden nu dit alles ook blijkt uit het Rijksregister waar verweerster voortdurend toegang toe heeft en dus behoorde te weten alvorens de beslissing werd genomen.

Het één en ander volgt uit het administratief dossier eveneens.

4.1.2.

Evenwel meent verweerster dat indien zij in dit dossier zou moeten rekening houden met art. 8 EVRM, dit artikel dan in het zo voorkomend geval maar in beschouwing kan genomen worden daar waar zou moeten aangetoond worden dat er 'dermate banden van afhankelijkheid bestaan' en dat alsdan zij maar de geijkte procedure van gezinshereniging dient te volgen.

Echter, art. 9bis is in de wet ingeschreven en is ook een geijkte procedure waarop beroep kan worden gedaan. Dat Uw Raad ook al in die zin zich heeft uitgesproken (zie RvV20 mei 2022 nr. 273.057):

“Echter de Raad volgt verzoekers in hun betoog waar zij citeren uit rechtspraak van de Raad waarin hij heeft gesteld dat zelfs als de gezinsherenigingsprocedure op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet mogelijk zou zijn, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hoe dan ook (ook) één van de wettelijk geijkte paden is die kunnen en mogen gevolgd worden door een vreemdeling die om een verblijfsmachtiging in België verzoekt. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk en in strijd met voormeld artikel 9bis verwijst naar “de geijkte weg” alsof artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen wettelijk voorziene geijkte weg zou zijn (...).”

Met bovenstaande redenering gaat de gemachtigde eraan voorbij dat volgens de rechtspraak van het EHRM deze gezinsrelaties, waarbij de verdergaande band van afhankelijkheid niet blijkt, wel zullen bekeken worden als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I).

Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8.

Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

De motivering dat een ‘bepaalde binding’ tijdens een ‘precair verblijf’ niet van die aard is om te voldoen aan het bovenstaande staat haaks op alle individuele elementen van het dossier die werden aangevoerd.

Verzoekster meent dat zij daarin kan gevolgd worden nu niet enkel kan volstaan dat verzoekster daarbij de 'voldoende, stabiele, partnerrelatie' ten onrechte zo benoemt, maar dat elk geheel dient in beschouwing genomen te worden in het licht daarvan, quod non.

Meer nog, het is contradictorisch enerzijds vast te moeten stellen dat men al sinds 2011 hoofzakelijk in periodes van legaal verblijf verkeerde, inwoont bij het gezin, hier door zeer veel medische diensten en specialisten al lange tijd wordt opgevolgd, cursussen heeft gevolgd én op trouwen staat (zowel aangekondigd in de initiële aanvraag met de duiding rond de organisatie van het privéleven als terloops zelf gemeld door de verwerende partij dat zij 'kennis heeft van een document huwelijk'), om dan te gaan stellen dat het slechts over een verwaarloosbare binding zou gaan ontstaan in precair verblijf.

Het gaat hier over meer dan dit, al deze elementen werden niet in rekening gebracht integraal en gezamenlijk inzake het privéleven. Verzoekster geeft niet het juiste gewicht en is daardoor onzorgvuldig en onredelijk tot de beslissing gekomen.

Te meer dit moet gezien worden in het licht van de ontvankelijkheid van art. 9bis Vw. waar het enkel gaat over elementen die het moeilijk maken, een overmachtssituatie dient dus geenszins te worden aangetoond.

De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, haar beslissing op afdoende wijze staven.

Het feit dat de gemachtigde vervolgens nog op standaardwijze eraan toevoegt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, of dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke formaliteiten, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden beschouwd als een zorgvuldige belangenafweging waarbij op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing of die werden aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, dienen tot slot dus alle aspecten van de situatie in rekening te worden gebracht als samenhangend geheel.

Men kan tot slot ook de medische gegevens niet zomaar buiten beschouwing laten wanneer men bovenstaande artikelen dient af te wegen.

Het staat immers evenmin ter betwisting dat verzoekster hoe dan ook een ernstige ziekte heeft en hoe dan ook behandeling loopt in ons land. Ook dit maakt wel degelijk deel uit van haar privéleven hetgeen zich wel degelijk uitermate hier afspeelt en waardoor niet zomaar op onredelijke wijze kan gesteld worden dat men maar voor onbepaalde tijd elders zou moeten gaan, zulks is gegeven de omstandigheden een onjuiste afweging, gegeven de omstandigheden betreft dit net een beoordeling die op onaanvaardbare wijze stelt dat er geen aanvaardbare redenen zouden zijn die het moeilijk maken de aanvraag niet alhier te mogen indienen.

De Raad heeft meermaals bevestigd dat hoewel art. 9ter Vw. een onderscheiden procedure is, de daar ingeroepen medisch elementen er de gemachtigde niet van kunnen weerhouden om deze te beoordelen en te beargumenteren nu deze wel degelijk omstandigheden kunnen uitmaken die eveneens in een humanitaire aanvraag aanleiding kunnen geven tot het weerhouden van elementen die het niet aanvaardbaar maken te stellen dat men een aanvraag maar elders zou moeten indienen. Het volstaat daarbij niet om enkel en alleen maar te verwijzen naar de 9ter procedure. In het geval men dit doet, dus enkel verwijzen naar de 9ter procedure zonder zelf in de 9bis Vw. aanvraag ten gronde te bekijken, schendt men i.a. de motiveringsplicht:

"Verzoekster kan echter worden bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de medische problemen, ook al zijn deze te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen (...) De verschillende elementen die de situatie van verzoekster kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang kunnen wijzen op een zekere kwetsbaarheid en afhankelijkheid die relevant kan zijn in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid." (RvV 30 juni 2015 nr. 148.879)

"Uit de aanvraag blijkt dat verzoekster zich specifiek beriep op een buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, met name "de verregaande discriminatie/stigmatisering van HIV patiënten in Nigeria". Aangezien ze deze omstandigheid inriep als een omstandigheid waardoor ze niet geacht kan worden terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om

verblijfsmachtiging in te dienen, kan verzoekster de verwachting koesteren dat verwerende partij hiermee rekening houdt, wat niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Het gegeven dat de ingeroepen buitengewone omstandigheid een raakvlak heeft met de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die ingediend werd op grond van de HIV-status van verzoekster – die nergens betwist wordt – houdt niet in dat het ook een zuiver medisch element wordt en laat de verwerende partij niet toe om op algemene wijze te stellen, “De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.” Dit komt neer op een te 9 rigide opsplitsing tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekster terecht betoogt in haar verzoekschrift.” (RvV 15 januari 2015, nr. 136.325)

« En l'espèce, force est de constater que les éléments médicaux invoqués par le requérant en termes de demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi précitée du 15 décembre 1980 se devaient de recevoir formellement une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9ter de la même loi. En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi précitée du 15 décembre 1980

Vrije vertaling : In dit geval dient vastgesteld te worden dat de door de verzoekende partij ingeroepen medische elementen in het licht van een aanvraag tot verblijf op grond van art. 9bis van de voormelde wet van 15 december 1980 een formeel antwoord behoeven anders dan een simpele verwijzing naar de procedure 9ter van dezelfde wet. Inderdaad, zulke elementen kunnen in het voorkomend geval buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de voormelde wet van 15 december 1980» (RvV 13 februari 2013, nr. 96.990)

Door al het bovenstaande samengelezen kan de bestreden beslissing de toets aan art. 8 EVRM j. motiveringsverplichting j. het zorgvuldigheidsbeginsel j. het proportionaliteitsbeginsel j. art. 62 en 9bis van de Vreemdelingenwet niet doorstaan en dringt de vernietiging van de bestreden beslissing zich op.”

Verzoekster geeft eerst een theoretische toelichting bij artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en bij het begrip “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wijst verzoekster erop dat ze verschillende keren legaal werd toegelaten tot het grondgebied, dat ze zich bij haar laatste aankomst in een levensbedreigende situatie bevond en dat ze op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht verkreeg. Verzoekster gaat in op het motief dat haar medische verblijfsmachtiging op een gegeven moment niet werd verlengd, doch dat het beroep daartegen succesvol was en die weigering van de verlenging werd vernietigd. Volgens de bestreden beslissing is er vervolgens een nieuwe weigering van verlenging van de medische verblijfsmachtiging geweest, maar verzoekster stelt dat zij weliswaar bij de gemeente werd ontboden, doch die beslissing niet te zien heeft gekregen en er dus ook niet van in kennis werd gesteld. Volgens verzoekster werd de beslissing achter de balie gehouden en kon zij dan ook geen instructie geven om beroep in te dienen, aangezien er geen sprake is van een correcte kennisgeving. Verzoekster maakt hieromtrent alle voorbehoud. Verder voert ze aan dat zij wel de mogelijkheid heeft om actuele medische gegevens voor te leggen die nog steeds in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

In wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd, gaat verzoekster in op haar band met haar zus en kinderen enerzijds en op haar partner anderzijds. Ze stelt dat niet redelijkerwijs kan worden betwist dat die band met haar zus en dier kinderen is aangetoond nu uit het administratief dossier blijkt dat zij visa verkreeg in functie van haar familieleden en zij ook lange periodes van afwisselend legaal verblijf bij hen in België is verbleven. Verzoekster woont dagdagelijks in bij haar zus en heeft ook een partner ondertussen. Verder vervolgt verzoekster dat niet van haar kan verwacht worden dat zij een procedure van gezinshereniging zou dienen te volgen, aangezien ook de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een geijkte procedure is, waarop beroep kan worden gedaan.

In wat als een derde onderdeel kan beschouwd worden, gaat verzoekster in op het privéleven en wijst ze erop dat indien de verdergaande band van afhankelijkheid niet blijkt, die gezinsrelaties wel als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling moeten bekeken worden. Concreet voert ze aan dat het contradictorisch is dat zij al sinds 2011 hoofdzakelijk in periodes van legaal verblijf verkeerde, inwoont bij het gezin, door zeer veel medische diensten en specialisten lange tijd wordt opgevolgd, cursussen heeft gevolgd en op trouwen staat, om vervolgens te stellen dat verzoekster slechts een verwaarloosbare binding heeft in precair verblijf. Al deze elementen samen dienen integraal in rekening gebracht te worden en gezamenlijk beoordeeld te worden. De gemachtigde gaf niet het juiste gewicht aan het privéleven en is bijgevolg onredelijk tot zijn beslissing gekomen. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde geen invulling gegeven aan het privéleven, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat doet. Ook het argument van de gemachtigde dat het enkel maar om een tijdelijke scheiding gaat met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten, acht zij geen zorgvuldige afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM waarbij op afdoende

wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te weten op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Tot slot stelt verzoekster in wat als een laatste onderdeel kan worden beschouwd dat zij hoe dan ook een ernstige ziekte heeft en een behandeling krijgt in dit land, hetgeen deel uitmaakt van haar privéleven. Ze acht de beoordeling onaanvaardbaar dat er gezien de omstandigheden, geen aanvaardbare redenen zouden zijn die het moeilijk maken de aanvraag in Congo te moeten indienen. Ze verwijst naar verschillende arresten van de Raad waarin meermaals werd bevestigd dat hoewel artikel 9ter een onderscheiden procedure is, de daar ingeroepen medische elementen de gemachtigde er niet van kunnen weerhouden die te beoordelen omdat die omstandigheden ook buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, die het onaanvaardbaar maken dat de aanvraag elders moet worden ingediend. Indien men enkel verwijst naar de 9ter-procedure en de problematiek niet bekijkt in de 9bis-procedure, schendt men de motiveringsplicht. Vervolgens citeert verzoekster uit verschillende arresten van de Raad.

Beoordeling

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk (met redenen) moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zowel de iure als de facto en gaat daarbij in op alle buitengewone omstandigheden die in de aanvraag werden ingeroepen.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 wordt in geen geval aangetoond.

Zoals verzoekster aanvoert, schrijft artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid voorts de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735).

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in de aanvraag in het licht van de buitengewone omstandigheden heeft gewezen op het feit dat ze verschillende keren een visum kreeg om haar zus te bezoeken, dat ze bij haar laatste bezoek evenwel ernstig ziek is geworden, het betreft nl. HIV waarvoor een levenslange behandeling noodzakelijk is. Verzoekster kreeg reeds in het verleden een verblijfsmachtiging op die grond, doch deze werd niet verlengd. Die niet-verlenging werd evenwel ook aangevochten door verzoekster, gezien de lamentabele gezondheidszorg in het herkomstland. Volgens verzoekster komt artikel 3 van het EVRM dan ook in het gedrang. Verder wees verzoekster ook op haar jarenlang verblijf bij haar zus en de minderjarige kinderen van de zus, op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, op het feit dat ze geen familiebanden meer heeft in het herkomstland en op haar feitelijke partner in België. Alle elementen samen beoordeeld, is het volgens verzoekster in de aanvraag bijzonder moeilijk en onevenredig om van haar te verwachten de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen.

Wat betreft het betoog in het eerste onderdeel van het middel waar verzoekster ingaat op het motief dat haar medische verblijfsmachtiging op een gegeven moment niet werd verlengd, doch dat het beroep daartegen succesvol was en die weigering van de verlenging werd vernietigd, blijkt dit steun te vinden in het administratief dossier. De Raad vernietigde inderdaad de eerste weigering van verlenging bij arrest nr. 268 497 van 22 februari 2022. Eveneens blijkt het administratief dossier werd een nieuwe weigering van

verlenging van de medische verblijfsmachtiging genomen op 3 oktober 2023. Volgens de verklaringen van verweerder op zitting is er inderdaad iets verkeerd gelopen bij de gemeente en kan niet aangetoond worden dat de nieuwe weigering van verlenging van de medische verblijfsmachtiging rechtmatig werd ter kennis gebracht aan verzoekster. Bijgevolg had verzoekster, minstens op het ogenblik van de zitting, nog steeds de mogelijkheid om die beslissing van 3 oktober 2023 aan te vechten aangezien de beroepstermijn pas begint te lopen na de kennisgeving. Een correcte kennisgeving is de plicht van de Belgische staat. Verzoekster kan dan ook op het ogenblik van de bestreden beslissing niet tegengeworpen worden dat zij nog geen beroep heeft ingediend bij de Raad. Verweerder motiveert wel terecht dat de beroepstermijn of -procedure geen schorsende werking heeft.

Waar verzoekster verder aanvoert dat zij wel de mogelijkheid heeft om actuele medische gegevens voor te leggen die nog steeds in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden verwijst ze eveneens naar het betoog in het vierde en laatste onderdeel van haar middel. Daar stelt zij dat haar ernstige medische toestand deel uitmaakt van haar privéleven. Ze acht de beoordeling onaanvaardbaar dat er gezien de omstandigheden, geen aanvaardbare redenen zouden zijn die het moeilijk maken de aanvraag in Congo te moeten indienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de medische elementen, die verzoekster heeft aangebracht, en zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoekster de beslissing tot weigering van verlenging van de medische verblijfsmachtiging van 3 oktober 2023 niet heeft aangevochten. Hij stelt dienaangaande het volgende:

“Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek en de lamentabele gezondheidszorgen in haar land van haar herkomst als buitengewone omstandigheid. Zij meent dat een terugkeer een schending zou vormen van artikel 3 EVRM gezien haar medische problematiek. Betrokkene verwijst in dit kader naar een aantal algemene verslagen en rapporten (met name: EASO medCOI report uit 2021, een verslag van de Wereld Gezondheidsorganisatie uit 2022 en een verslag van dokters zonder grenzen). Verzoekster beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat zij persoonlijk hierdoor geraakt zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij op basis van de hier ingeroepen medische problematiek reeds een aanvraag 9ter indiende, op basis waarvan zij op 05.06.2018 in het bezit gesteld van een A-kaart, die echter niet meer verlengd werd bij beslissing dd. 03.10.2023. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader tevens naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien merken we op dat het administratief dossier geen nieuwe medische attesten meer bevat na de negatieve beslissing 9ter op 03.10.2023. Betrokkene kan, indien gewenst, de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om haar tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster gaat niet in op het motief dat zij wel naar enkele algemene rapporten heeft verwezen, zoals het EASO medCOI verslag van 2021, het citaat uit het verslag van de WHO en een verslag van dokters zonder grenzen, maar dit niet heeft toegepast op haar persoonlijke situatie. Verzoekster kan evenwel gevolgd worden dat er geen betwisting bestaat over haar ernstige aandoening (HIV) en het feit dat zij hiervoor wordt behandeld in België. Verzoekster heeft hiervoor evenwel reeds een 9ter-procedure (met succes) opgestart, waarbij evenwel nadien niet langer een verlenging werd toegestaan. Ook al herhaalt de Raad dat verzoekster, gezien verweerder niet kan aantonen dat die beslissing van 3 oktober 2023 is ter kennis gebracht, die beslissing nog kan aanvechten, geldt ondertussen voor die beslissing het vermoeden van wettigheid (privilège du préalable) waarin wordt gesteld dat de noodzakelijke behandeling voor verzoekster in Congo beschikbaar en toegankelijk is en een terugkeer naar Congo aldus geen schending inhoudt van artikel

3 van het EVRM. Dienaangaande heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting* (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Een dergelijke situatie, ook al erkent de Raad de ernst van verzoeksters aandoening, is in casu niet aangetoond.

Verder motiveert de gemachtigde uitdrukkelijk dat artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag gestoeld op artikel 9bis. De Raad kan niet voorbijgaan aan deze wettelijke bepaling, tenzij verzoekster nog nieuwe medische elementen kan aanvoeren, die nog niet het voorwerp uitmaakten van een beoordeling in het licht van artikel 9ter, zoals de gemachtigde stelt. Verzoekster voert echter niets aan in die zin. Verder motiveerde de gemachtigde ook dat verzoekster de dienst Special Needs van Fedasil kan contacteren om de tijdelijke terugkeer voor te bereiden waarbij de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling kunnen opsporen en klaarzetten. Ook een terugbetaling van de kosten tot zes maanden na de terugkeer en het meegeven van voldoende medicatie voor een bepaalde termijn om ervoor te zorgen dat de noodzakelijke behandeling niet wordt onderbroken, is volgens de gemachtigde in dit kader mogelijk. Verzoekster gaat ook niet in op dit motief.

Waar verzoekster nog verwijst verder naar verschillende arresten van de Raad waarin meermaals werd bevestigd dat hoewel artikel 9ter een onderscheiden procedure is, de daar ingeroepen medische elementen de gemachtigde er niet van kunnen weerhouden die ook te beoordelen in het licht van een 9bis-procedure omdat die omstandigheden ook buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, blijkt dit inderdaad uit de verschillende citaten. Echter, anders dan verzoekster aanvoert, heeft de gemachtigde in casu de motivering niet louter beperkt tot een verwijzing naar de 9ter-procedure, zonder de medische elementen te bespreken in het kader van de 9bis-procedure. Hij heeft dit integendeel uitgebreid gedaan. Verder blijkt eveneens dat alle citaten dateren van arresten in 2013 en 2015, terwijl de Raad van State in zijn arrest nr. 237.806 van 28 maart 2017 stelde: *“Uit artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet volgt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een vroegere verblijfsaanvraag om medische redenen, niet meer kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag op grond van artikel 9bis. Er is geen uitzondering voorzien voor medische elementen die te licht zijn bevonden om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te staven. Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in strijd met artikel 9bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing van 16 maart 2012 ook de eerder aangevoerde medische problemen van verweerster “in hun samenhang” met andere elementen had moeten onderzoeken.”*

De Raad herhaalt evenwel dat de laatste beslissing in de 9ter-procedure, van 3 oktober 2023, op het ogenblik van de zitting althans nog niet definitief in het rechtsverkeer was, nu verweerder erkende dat de kennisgeving van die beslissing problematisch was en de beroepstermijn nog liep. Het staat verzoekster aldus vrij, indien gewenst, dienaangaande stappen te zetten.

In het tweede onderdeel gaat verzoekster in op het gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. In het derde onderdeel op het privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de

belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het feitelijk gezinsleven dat verzoekster aanhaalt met haar zus, stelt zij dat niet redelijkerwijs kan worden betwist dat die band met haar zus en vier kinderen is aangetoond nu uit het administratief dossier blijkt dat zij visa verkreeg in functie van haar familieleden en zij ook lange periodes van afwisselend legaal verblijf bij hen in België is verbleven. De Raad kan niet zonder meer volgen dat de band tussen verzoekster en Mw. A.A.A. duidelijk de band tussen zussen is. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat verzoekster inderdaad verschillende visa kort verblijf heeft gekregen, doch aangezien de visumaanvragen zelf voor 2011, 2013 en 2014 er zich niet in bevinden, kan de Raad niet nagaan of deze werden ingediend met het oog op bezoek van een zus. Het dossier bevat wel informatie dat het laatste visum dat verzoekster verkreeg, niet voorzien was van enige borgstelling door familie, maar wel dat zij zelf beschikte over voldoende bestaansmiddelen. Daargelaten de vraag of Mw. A.A.A. werkelijk de zus is van verzoekster, kan de Raad wel volgen dat de bijkomende band van afhankelijkheid met deze vrouw en haar kinderen niet afdoende is aangetoond, zoals de gemachtigde motiveert.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt immers dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De verklaring die bij de aanvraag was gevoegd waarin Mw. A.A.A. stelt dat verzoekster helpt bij het huishouden, zorg draagt voor de kinderen wanneer zij op het werk is, de was en de strijk doet, evenals de loonfiches van Mw. A.A.A. kunnen dienaangaande niet volstaan om aan te nemen dat er een afhankelijkheid zou bestaan, die verder gaat dan de normale affectieve banden. Ook kan de Raad de gemachtigde volgen dat de

aangehaalde onmogelijke situatie zonder de mantelzorg van verzoekster voor de kinderen niet gestoffeerd is met enig medisch stuk dat die mantelzorg beschrijft of nodig acht. Indien kan aangenomen worden dat verzoekster effectief helpt in het huishouden en voor de kinderen, toont dit nog niet aan dat die zorg onontbeerlijk is, zonder dewelke het gezin niet normaal zou kunnen functioneren, zoals de gemachtigde motiveert. Verder acht de Raad het motief dat de ouders de primaire zorgdragers van de kinderen zijn en dat niet blijkt dat het welzijn van de kinderen geschonden zou worden door het geven van verzoekster dient terug te keren naar Congo om daar de aanvraag in te dienen, niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig.

Wat betreft de partner, stelt verzoekster dat er meer is dan een bepaalde binding in precair verblijf en dat *“niet enkel kan volstaan dat verzoekster de voldoende, stabiele partnerrelatie ten onrechte zo benoemt, maar dat elk geheel dient in beschouwing genomen te worden in het licht daarvan, quod non.”* Het is onduidelijk voor de Raad wat verzoekster met deze laatste zin bedoelt. De Raad kan de gemachtigde in diens motivering wel volgen dat een verklaring gevoegd bij de aanvraag van de Belgische partner over huwelijksplannen niet volstaat om een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, nu in de aanvraag zelf ook nog wordt gesteld dat verzoekster en haar partner toen nog geen verdere stappen in hun relatie wilden zetten *“tot wanneer daar een zegen over kan komen”*. De gemachtigde was weliswaar reeds op de hoogte van de huwelijksaangifte, maar uit het administratief dossier blijkt ook dat op het ogenblik van de beslissing nog een onderzoek inzake voorgenomen huwelijk hangende was. Verzoekster kan wel gevolgd worden in haar betoog dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook een geijkte procedure is waarop beroep kan worden gedaan en acht het stukje motivering van de gemachtigde aangaande de *“geijkte procedure op grond van artikel 40”* dan ook niet draagkrachtig, des te meer nu artikel 40 geen betrekking heeft op gezinshereniging. Dit kan evenwel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden aangezien de Raad dit als een overtuigend motief kan beschouwen.

De Raad volgt de gemachtigde bijgevolg dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is aangetoond tussen verzoekster en Mw. A.A.A. en dier kinderen, noch tussen verzoekster en haar Belgische partner aangezien de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing die relatie nog als pril kon beschouwen en niet als een stabiele en duurzame de facto partnerrelatie (cf. EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

Waar verzoekster tot slot nog aanvoert dat haar echtgenoot ondertussen is overleden en haar ouders ook, en ze er bijgevolg helemaal alleen voorstaat, heeft de gemachtigde dienaangaande gemotiveerd dat verzoekster dit niet heeft gestaafd en het een loutere bewering betreft. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat althans bij de visumaanvragen werd vermeld dat verzoekster een echtgenoot heeft. Indien haar echtgenoot en ouders ondertussen overleden zijn, had verzoekster daarvan een overlijdensakte of ander begin van bewijs kunnen voorleggen. Hoe dan ook heeft de gemachtigde niet op onredelijke wijze verwezen naar mogelijke hulp via de dienst Special Needs , die verzoekster indien nodig zou kunnen bekomen. Een schending van het gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verzoekster kan wel gevolgd worden in haar betoog dat indien er geen verdergaande band van afhankelijkheid blijkt tussen verzoekster en Mw. A.A.A. of de feitelijke partner, het Hof deze relaties eerder zal bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §§ 42-43). In het derde onderdeel voert verzoekster verder concreet aan dat het contradictorisch is dat zij al sinds 2011 hoofdzakelijk in periodes van legaal verblijf verkeerde, inwoont bij het gezin, door zeer veel medische diensten en specialisten lange tijd wordt opgevolgd, cursussen heeft gevolgd en op trouwen staat, om vervolgens te stellen dat verzoekster slechts een verwaarloosbare binding heeft in precair verblijf. Al deze elementen samen dienden integraal in rekening gebracht te worden en gezamenlijk beoordeeld te worden. De gemachtigde gaf niet het juiste gewicht aan het privéleven en is bijgevolg onredelijk tot zijn beslissing gekomen.

De Raad wijst erop dat het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

Wat betreft het privéleven leest de Raad in de bestreden beslissing: “De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). (...) We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt (van haar ‘zus’ en haar partner). Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier (betrokkene kende slechts een beperkte periode van legaal verblijf), is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Congo uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. (eigen onderlijnen)

Uit de voorgaande motivering blijkt dat de gemachtigde de aangehaalde banden met de zus en de partner ook vanuit het oogpunt van het privéleven heeft onderzocht, nu er geen bijkomende afhankelijkheidsband was aangetoond, noch een stabiele de facto partnerrelatie; dit in lijn met de rechtspraak van het EHRM. Hij stelt evenwel dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat ze een sociaal netwerk heeft dat zo sterk is dat een tijdelijke terugkeer disproportioneel zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Verzoekster haalt ook aan sedert 2011 hoofdzakelijk in periodes van legaal verblijf verkeer te hebben. Echter uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster visa verkreeg in 2011 en 2013 voor maar 20 dagen, in 2014 en 2016 voor 90 dagen, hetgeen geen lange duur kan genoemd worden. Wel kreeg verzoekster een toelating tot verblijf voor een jaar tussen augustus 2016 en augustus 2017 en diende zij op 25 september 2017 een medische regularisatieaanvraag in die ontvankelijk werd verklaard en uiteindelijk aanleiding gaf tot een verblijfsmachtiging tot 16 mei 2019. De rest van de procedure werd hoger reeds besproken. Bijgevolg kan verzoekster niet gevolgd worden dat ze sedert 2011 hoofdzakelijk in legaal verblijf in België verblijft, maar kan dat wel aangenomen worden sedert augustus 2016. Zoals gezegd werd er een laatste weigeringsbeslissing genomen op 3 oktober 2023 maar kon op zitting niet aangetoond worden dat die correct ter kennis werd gebracht. De Raad heeft dan ook begrip voor verzoeksters kritiek op het motief dat zij slechts een beperkte periode van legaal verblijf zou gekend hebben en zij niet zonder meer aanneemt dat het om een verwaarloosbare binding ontstaan in precair verblijf zou gaan. Toch stelt de Raad vast dat de gemachtigde ook tot een belangenafweging is overgegaan door te motiveren dat niet is aangetoond dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat een tijdelijke terugkeer naar Congo uitgesloten is. De Raad is hoger reeds ingegaan op het medisch aspect. Voor het overige legt verzoekster niet op afdoende wijze uit waarom het feit dat zij hier inwoont bij Mw. A.A.A. en de kinderen, dat zij beoogt te trouwen en cursussen heeft gevolgd haar verhindert de aanvraag in Congo in te dienen. Zoals de gemachtigde stelt, houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoekster definitief moet terugkeren naar Congo. De Raad volgt bijgevolg niet dat de bestreden beslissing disproportioneel is in het licht van verzoeksters beschermingswaardig privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in het licht van het privéleven blijkt ook niet.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het proportionaliteitsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt ook niet aanvaard.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES